

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. K., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. 2224/DS/2017,
JID 91444/2017/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. 2224/DS/2017, JID 91444/2017/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, Odbor správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. 12. 2016, č. j. MgMT-SČ 032811/PŘ/994/2016/Rych (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se dopustil tím, že dne 14. 3. 2016 ve 20:09 hodin na rychlostní komunikaci R63 ve směru na Teplice, u části obce Sezemice jako řidič vozidla Hyundai Tuscon registrační značky „X“ jel nedovolenou rychlostí mimo obec, kde je zákonem dovolená nejvyšší rychlost jízdy 110 km/h, přičemž mu byla Policií ČR, DO Řehlovice, naměřena rychlost 134 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 %, byla tedy jako nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy 129 km/hod. Jmenovaný překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 19 km/h. Svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dotčený přestupek byl prekludován, jelikož byl údajně spáchán dne 14. 3. 2016 a dle § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, jej bylo možné projednat do jednoho roku od jeho spáchání, tedy do 14. 3. 2017. Dle výkladu zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“), nabytí účinnosti § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, jež přerušoval běh lhůty pro projednání přestupku mj. zahájením řízení o přestupku či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl uznán vinným, dne 1. 10. 2016. Současně se dotčené ustanovení o přerušení řízení aplikovalo pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti dotčeného ustanovení, tedy po 1. 10. 2016. Na údajný přestupek žalobce spáchaný dne 14. 3. 2016 se tudíž ustanovení o přerušení řízení nevztahovalo a dotčený přestupek byl prekludován dnem 14. 3. 2017, přičemž napadené rozhodnutí je ze dne 6. 6. 2017. K tomuto závěru dospěl výkladem čl. XXVI, čl. II odst. 3 a čl. I bod 6 zákona č. 204/2015 Sb. Na podporu svého tvrzení poukázal na metodický pokyn Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 9. 2016, č. j. JMK 142349/2016.
3. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nikterak nevyjádřil zejm. k námitkám týkajících se formy zavinění přestupku, měřicího mechanismu rychloměru, postavení policejního vozidla, nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a k tvrzení, že měření rychlosti v daném úseku nezvýšilo bezpečnost silničního provozu. Rovněž se nevyjádřil k navrhovaným důkazům výsledkem policistů, návodem k obsluze rychloměru, originálu výstupu z rychloměru a pomůcce k vyhodnocování měření rychlosti od společnosti Ramet a. s. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63. Žalovaný rovněž pochybil, když neprovedl statistiku nehodovosti v místě měření rychlosti, neboť účelem měření rychlosti je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, pročez mohla být tato zákonná podmínka provedením statistiky nehodovosti vyvrácena.
4. Zopakoval námitky, jež uvedl v řízení v prvním stupni, k nimž se správní orgán nevyjádřil. GPS souřadnice rychloměru byly nepravdivé, proto navrhl výsledek obsluhy, aby zjistil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

průběh ustavování vozidla. Měřené vozidlo se nacházelo v levé části snímku, ačkoliv bylo měřeno zprava a mělo se tak nacházet v pravé části snímku, k tomu navrhl žalobce provést metodickou pomůcku od výrobce rychloměru. Vozidlo nebylo správně ustaveno, neboť jen jedna z čar na snímku je rovnoběžná s osou vozovky. Měřené vozidlo bylo změřeno při předjíždění z pruhu do pruhu, což je v rozporu s návodem k obsluze rychloměru.

5. Sdělil, že snímky z výstupu rychloměru se jeví jako upravované v grafickém editoru, neboť ze dvou největších fotografií není čitelná registrační značka vozidla a vypadá, jako by jí někdo odstranil v grafickém editoru. Rovněž uvedl, že je nemožné přiblížením fotografie s chybějící registrační značkou získat její čitelný snímek. Vina žalobce tak nebyla prokázána v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Místo spáchání přestupku nebylo objektivně prokázáno, neboť z fotografie nelze určit a místo je tak určeno pouze popisem v záznamu o přestupku.
6. Konstatoval, že žalovaný nijak nevysvětlil, proč mu k závěru o proškolení obsluhy rychloměru postačuje neautorizovaný seznam služebních čísel proškolených policistů, když ani není známo služební číslo policisty, který rychloměr obsluhoval.
7. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu chybí všechna právní ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno, konkrétně šlo o § 12 a § 13 zákona o přestupcích.
8. Tvrdil, že byl na svých právech zkrácen, když dle výroku měl uloženou pokutu splatit pouze převodem na účet správního orgánu a nemohl ji zaplatit dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, např. v hotovosti na pokladně, šekem, poštovní poukázkou či započtením přeplatku na jiné dani.
9. Uvedl, že není zřejmé, podle jaké časové verze zákonů bylo rozhodnuto, neboť předpisy byly označeny pouze dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“. Nedostatkem rovněž je, že z odůvodnění není zřejmé, zda se správní orgány zabývaly možností aplikovat pozdější právní úpravou, jež by byla pro žalobce příhodnější.
10. Namítl, že v místě, kde mělo dojít k překročení rychlosti, platil rychlostní limit 130 km/h. Mělo sice dojít zákonem ke snížení na 110 km/h, nicméně v tomto ohledu v dané době ještě nedošlo k přeznačení, a proto žalobci nelze klást za vinu, pokud se řídil dosavadním rychlostním limitem. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41. Podotkl, že podle úředního záznamu a oznámení přestupku měl žalobce jet ve směru z Drážďan do Prahy, nicméně podle záznamu o přestupku a podle výroku měl žalobce jet v opačném směru, a to ve směru na Teplice, přičemž ve skutečnosti jel ve směru na Prahu.
11. Zpochybnil ověření rychloměru, jelikož toto provedl výrobce rychloměru, ježto měl na udělení ověření svému výrobku ekonomický zájem a tudíž byl podjatý. Rovněž namítl, že úvaha správního orgánu o tom, že podle informací Ministerstva dopravy je nutné od naměřené rychlosti odečíst 3 %, je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán neuvedl podklad k této úvaze a ani jej neprovedl jako důkaz a žalobci neumožnil se s ním seznámit a vyjádřit se k němu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že dotčený přestupek nebyl prekludován, neboť dotčený přestupek byl projednán magistrátem a žalovaným dle lhůt stanovených v § 20 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích, když běh roční lhůty byl přerušen vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 16. 12. 2016 a roční lhůta tak končila až dne 16. 12. 2017, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 6. 2017. Uvedl, že vypořádal všechny odvolací námitky. Přestože zmocněnec žalobce uvedl, že blanketní odvolání bude doplněno v zákonné lhůtě, musel jej žalovaný k doplnění vyzvat, a to ve lhůtě do 5 dnů doručení výzvy k doplnění, jež byla zmocněnci žalobce doručena dne 20. 1. 2017, přičemž doplnění odvolání bylo žalovanému doručeno až dne 9. 3. 2017. Dále sdělil, že zmocněnec žalobce zvolil zdržovací taktiku a k ústnímu projednání se nedostavil, avšak zahlcoval žalovaného různými písemnými námitkami a vyjádřeními, s cílem prekludovat dotčený přestupek v rozporu s ustálenými a v zákoně stanovenými zásadami. Uvedl, že žalobní námitky jsou obsáhlé a opakující se v mnoha bodech, přičemž žalobce současně nařkl Policii České republiky z falšování výstupu z rychloměru, v takovém případě se měl žalovaný obrátit na příslušné orgány a ne na žalovaného, jemuž hodnotit domnělé falšování nepřísluší. Uvedl, že odvolací námitky měly být řešeny primárně v rámci ústního jednání, avšak zmocněnec žalobce zvolil zdržovací taktiku s cílem prekludovat přestupek prostřednictvím řady písemných podání. V případě účasti na ústním jednání by totiž mohly být jeho ústní námitky obratem vypořádány v rozporu s jím zvolenou taktikou vedení řízení. K námitce, že nebyl proveden důkaz informací Ministerstva dopravy o korekci naměřené rychlosti směrem dolů o 3 %, uvedl, že provedení takového důkazu nikdo nepožadoval a žalovaný to považoval za nadbytečné, neboť tato korekce je prováděna ve prospěch žalobce. Žalovaný považoval námitky žalobce za nedůvodné, vedené s cílem vyhnout se odpovědnosti. Sdělil, že při rozhodování o odvolání vycházel z protokolů sepsaných policisty bezprostředně po zjištění protiprávního jednání. Při sepisování jednotlivých částí spisu nemohli policisté ani správní orgán předvídat, že žalobce bude později v odvolání tvrdit jiné skutečnosti, kterými se nyní hodlá zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek. Konstatoval, že v řízení o prvostupňovém rozhodnutí a napadeném rozhodnutí bylo postupováno v souladu s právními předpisy a skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn. Trval na tom, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, neboť byl seznámen se spisovým materiálem ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž tak mohl uplatňovat i námitky, které posléze uplatnil v odvolání a žalobě. Podotkl, že žalovaný měl během řízení dostatek prostoru reagovat na obsah správního spisu, zejm. při ústním jednání. Rovněž byl žalovaný poučen o právu nechat se v řízení zastupovat, čehož využil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústní jednání soudu

14. Při jednání soudu dne 3. 7. 2019 právní zástupce žalobce setrval na dosavadních stanoviscích. Uvedl, že fotografie z měření vozidla není dostatečně zřetelná, vozidlo není dostatečně vidět. Poznávací značka vozidla je pro odlesk nečitelná a z tohoto důvodu měl za to, že tento důkaz není spolehlivým důkazem k tomu, aby byl žalobce odsouzen. Dále uvedl, že v záznamu o přestupku je pod položkou „zařízení nastavil“ uveden policista pouze číslem „X“ a nikoliv jménem a příjmením, což brání jeho identifikaci, z tohoto důvodu navrhl výslech tohoto policisty, a to k tomu, jak byl proškolen a zda skutečně zařízení nastavil a jak, a zda skutečně existuje. V rozporu se zavedenou praxí je anonymizována identita policisty, který zařízení nastavoval. To považoval právní zástupce žalobce za nelogické, obzvláště ve vztahu k tomu, že je jménem a příjmením uveden svědek měření, a to D. V. Dále navrhl provést důkaz listinou, ze které by bylo zřejmé, že policista, který nastavoval měřící zařízení, byl řádně proškolen. Dle jeho názoru není patrné, kde došlo k přestupku, neboť jsou uvedeny pouze GPS souřadnice a následně bylo místo spáchání přestupku vymezeno příliš široce. Z tohoto důvodu navrhl, aby žalovaný předložil podrobnější nákres, kde došlo k překročení rychlosti. Dále uvedl, že není patrné, zda policisté, kteří prováděli měření, byli v uniformě. Pokud by tomu tak bylo, jistě by to bylo někde uvedeno. Policisté, kteří nejsou v uniformě, nemohou provádět měření. Navrhl i důkaz výslechem žalobce k tomu, kterým směrem v inkriminovaný den jel.
15. Právní zástupce žalovaného při jednání soudu odkázal na dosavadní vyjádření. Dále uvedl, že snímek vozidla je dostatečně průkazný, včetně zvětšeniny registrační značky vozidla. Služební číslo policisty bylo uvedeno pro stručnost a podle tohoto služebního čísla je policista dostatečně identifikovatelný. K důkazním návrhům právního zástupce žalobce uvedl, že souřadnice GPS považuje za naprosto dostatečné určení místa, a to lze zjistit i bez odborných znalostí.

Správní spis

16. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 18. 3. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem služby dopravní policie, Dálniční oddělení Řehlovice, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 14. 3. 2016 ve 20:09 hodin na rychlostní komunikaci R63 na 3,0 km, u části obce Sezemice, ve směru jízdy z Drážďan do Prahy, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Hyundai Tucson TLE, r. z. „X“, překročil dovolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 110 km/h, byla naměřena rychlost 134 km/h (po odečtení průměrné odchylky 129 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně výstupu z rychloměru výrobního čísla 12/0035, seznamu čísel policistů proškolených k užívání veškeré techniky daného útvaru a ověřovací list k rychloměru výrobního čísla 12/0035. Osobní automobil tov. zn. Hyundai Tucson TLE, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů žalobce, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec více než o 10 km/h a o méně než 30 km/h, a to v úseku kde je maximální dovolená rychlost 110 km/h. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. Z výpisu evidenční karty žalobce soud zjistil, že od roku 2006 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 4 přestupky, jež se týkaly překročení nejvyšší povolené rychlosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát rozhodl příkazem ze dne 26. 5. 2016, proti němuž podal žalobce odpor dne 17. 6. 2016, následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 31. 8. 2016, z něhož se omluvil prostřednictvím zmocněnce z důvodu návštěvy zubaře, následně nařídil magistrát ústní jednání na den 12. 10. 2016, z něhož se opět žalobce prostřednictvím zmocněnce omluvil z důvodu návštěvy zubaře. Další jednání bylo nařízeno na 9. 11. 2016, přičemž žalobce ani jeho zmocněnec se jej bez omluvy nezúčastnili. Zmocněnec žalobce pouze nahlédl do spisu dne 3. 11. 2016. Dne 14. 11. 2016 doručil zmocněnec žalobce magistrátu vyjádření týkající se dotčeného přestupku, načež magistrát dne 16. 12. 2016 vydal prvostupňové rozhodnutí. Dne 10. 1. 2017 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu ze dne 18. 1. 2017 doplnil podáním dne 15. 3. 2017, načež dne 6. 6. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
21. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
22. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
23. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“
25. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
26. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k námitkám týkajících se formy zavinění přestupku, měřícího mechanismu rychloměru, výsledku policistů k postavení policejního vozidla, nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a k tvrzení, že měření rychlosti v daném úseku nezvýšilo bezpečnost v silničním provozu. Rovněž se nevyjádřil k navrhovaným důkazům výsledkem policistů, návodem k obsluze rychloměru, statistikami bezpečnosti provozu a pomůckou k vyhodnocování měření rychlosti od společnosti Ramet a. s.
27. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí k rozporovaným odvolacím námitkám žalobce dostatečně vyjádřil, a to na str. 3 k formě zavinění přestupku a následně zejm. na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí ke zbylým rozporovaným námitkám sdělil, že: „V první řadě je nutné upozornit zástupce odvolatele, že pan K. před správním orgánem nikdy nebyl, natož aby mohl před ním cokoli namítat. Pokud by však šlo o samotného zástupce, tak ten u správního orgánu byl, když si nechal okopírovat spisovou dokumentaci projednávané věci, aniž by správnímu orgánu cokoli k věci sdělil. K námitce, pokud jde o stanovení údajů GPS zástupcem odvolatele nebo odvolatelem samotným, že se neshodují s místem, kde stálo měřící vozidlo policie, odvolací orgán konstatuje, že rozdílnost může svědčit o tom, že s tímto přístrojem odvolatel nebo jeho zástupce neumí nakládat nebo, že došlo k nějaké technické nebo atmosférické poruše. Navíc odvolací orgán přesnou shodu naměřeného GPS odvolatelem nebo jeho zástupcem s policejním údajem ani Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“

nepředpokládá a nehodlá prokazovat v řízení o přestupku, zda jsou jeho údaje správné nebo smyšlené. Pro řízení o přestupku v tomto případě plně postačuje uvedení místa spáchaného přestupku policií a správním orgánem prvního stupně. V řízení tedy není nutné provádět další dokazování o určení přesnosti místa spáchaného přestupku. Námitka je tedy neopodstatněná. Závěrem odvolání je požadováno provedení důkazů, které však odvolací správní orgán považuje v tomto případě za nadbytečné, protože toto řízení se vede o přestupku, nikoliv o tom, zda jsou policisté kompetentní provádět měření či dokáží s měřícím zařízením manipulovat nebo zda GPS je shodné s hodnotami uvedenými zástupcem odvolatele a policie, provedení důkazu o tom, zda na uvedeném místě dochází k dopravním nehodám, a podobně. Podle odvolacího orgánu byl přestupek projednán v souladu s platnými právními předpisy a lze pouze podotknout, že zástupce odvolatele obsáhlým odvoláním zpochybnil pouze zjištění přestupku a nezabýval se nijak jednáním zmocnitele. Navíc nelze opomenout skutečnost, kterou je neúčast odvolatele tak jeho zástupce při projednávání řešeného přestupku, což je o tomto zástupci obecně známo všem správním orgánům v ČR, a to ve všech stupních.“ V tomto směru je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.

28. Žalobce rovněž namítal, že se magistrát nikterak nevyjádřil k jeho námitkám vzneseným během prvostupňového řízení, v nichž namítal, že GPS souřadnice rychloměru naznačovaly nesprávný postup při ustavování policejního vozidla, což mělo za následek nesprávný způsob měření rychlosti, jenž vyplynul i z pozice měřeného vozidla na snímku, k čemuž navrhl vyslechnout příslušné policisty. Soud k tomuto konstatuje, že magistrát se v prvostupňovém rozhodnutí k uvedeným námitkám vyjádřil a to zejm. na str. 4 – „K výsledku policistů správní orgán nepřistoupil z důvodu, že z dostupné spisové dokumentace vyplývá jasný důkaz o spáchání přestupku (rozsudek NSS ze dne 29.05.2014, č.j. 10 As 25/2014-48). Vzhledem k tomu, že jmenovaný na místě nic nenamítal, kontrola tak proběhla zcela v klidu, a vzhledem k časovému odstupu, není jednoznačné, že by si policisté pamatovali detailně podrobnosti kontroly. Je zřejmé, že by uvedli, že kontrola proběhla standardně a odkázali se na úřední záznam, z kterého taktéž nevyplývá, že by na místě byly pochybnosti o osobě řidiče.“ a „K námitkám zástupce jmenovaného p. Ing J. správní orgán uvádí, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Dle rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, čj. 1 As 832013 – 60 na straně 10 soud uvedl, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, jinak by se rychlost nezobrazila. I z tohoto důvodu považuje správní orgán provedení výpovědí svědků - policistů, navrhovaných zástupcem obviněného p. Ing. M. J., za nadbytečné.“
29. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Magistrát i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vedlo, zejména u rozsáhlých podání, jako tomu bylo v nyní posuzované věci, k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. Byť v příslušných částech svých rozhodnutí magistrát i žalovaný výslovně nezmnínili stěžovatelem navržené důkazy, je z kontextu zcela zřejmé, proč považovali provedení požadovaných důkazů za nadbytečné. Nejedná se tedy o tzv. opomenuté důkazy. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.

30. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, plyne, že: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015.*“
31. K prekluzi dotčeného přestupku soud uvádí, že projednávaný přestupek byl spáchán dne 14. 3. 2016, tudíž až po účinnosti novely § 20 zákona o přestupcích, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích se roční lhůta k projednání přestupku přeruší zahájením řízení či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. V nyní posuzovaném případě bylo prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, vydáno dne 16. 12. 2016, roční lhůta byla tedy zachována a zároveň počala běžet nanovo, přičemž žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím dne 6. 6. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Žalobcův výklad zmiňovaného omezení aplikovatelnosti nově zavedeného institutu přerušení běhu lhůty k projednání přestupku pouze na přestupky spáchané před nabytím účinnosti zákona, tedy přede dnem 1. 10. 2016, vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
32. K namítanému upravování snímků z výstupu rychloměru Policíí České republiky soud uvádí, že nečitelnost registrační značky na prvních dvou snímcích, bez dalšího neznamená nemožnost čitelnosti registrační značky na snímku přiblíženém. Úprava v grafickém editoru není jediným možným vysvětlením. Dalším možným vysvětlením je, že přiblížení fotografie je prováděno pomocí softwaru rychloměru, jenž je schopen při zpracování původní fotografie, jež byla focena za tmy, odstranit nedostatky (např. odlesky od světla) a extrahovat danou část fotografie s požadovanými kvalitami. Soud k tomuto dodává, že žalobce nikterak nezpochybnil věrohodnost přiblíženého snímku s registrační značkou vozidla, jež žalobce řídil, ani výstup z rychloměru jako celek a nepředložil v tomto směru žádný důkaz. Nezpochybnil, že byl v daném případě zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky. Součástí správního spisu je i ověřovací list k použitému rychloměru, čímž je dán předpoklad správnosti jeho výstupu měření rychlosti. K tomuto soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-43, z nichž plyne, že: „*[d]ospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.*“ Jestliže měl žalobce pochybnosti o měřících vlastnostech rychloměru, způsobené rovněž tím, že zařízení bylo certifikováno jeho výrobcem, mohl žalobce využít ve správním řízení svého práva dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“), a požádat o přezkoušení dotčeného rychloměru jiným autorizovaným metrologickým střediskem, což však žalobce neučinil. Zákon o metrologii nezakazuje výrobcům a autorizovaným metrologickým střediskům v jedné osobě provádět ověřování svých výrobků. Soud tyto námitky neshledal důvodnými. Z těchto důvodů neprováděl ani výslech policisty nastavujícího rychloměr pro nadbytečnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Žalobce rovněž tvrdil, že ze snímků z výstupu rychloměru není možné určit místo spáchání přestupku a tudíž nebylo objektivně prokázáno. K tomuto soud sděluje, že ze snímků pořízených za tmy skutečně nelze určit místo měření vozidla, lze jej však určit z dalších údajů výstupu rychloměru, kde je místo specifikováno jako silnice R63, směr Teplice, 7,0-0,1 km, rovněž nechybí ani GPS souřadnice. Soud konstatuje, že místo spáchání přestupku bylo tedy objektivně zjištěno a námitka žalobce byla nedůvodná. Vzhledem k tomu, že bylo místo přestupku určeno dostatečně, nepřistoupil soud k žalobcem navrhovanému dokazování.
34. K námitce, že u policisty, jenž prováděl měření rychlosti, nebylo ve správním řízení doloženo osvědčení o proškolení k měření rychlosti, soud sděluje, že v případě příslušníků dopravní policie se jedná o profesionály, kteří provádějí dohled nad bezpečností silničního provozu ze zákona, a soud nezkoumá předpoklady pro výkon jejich jednotlivých funkcí. Stejně tak soud nezkoumal, zda dotčení policisté disponují řidičským oprávněním skupiny B, které je opravňuje k řízení služebního vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Z těchto důvodů rovněž soud neprováděl ani dokazování směřující k ověření proškolení policisty nastavujícího rychloměr.
35. Soud neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí postrádal výčet aplikovaných právních ustanovení dle § 68 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce. Výrok obsahuje mj. odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, § 11 odst. 1 písm. b) a § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 214/2016 Sb. Ustanovení § 13 zákona o přestupcích nebylo v daném případě aplikováno a aplikace § 12 zákona o přestupcích týkající se určení druhu a výměry sankce je součástí nikoliv výroku, ale odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 5 a 6.
36. Ani fakt, že magistrát ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení je žalobce povinen uhradit na účet správního orgánu, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by správní orgán odmítl přijmout jeho platbu provedenou jiným než výše uvedeným způsobem. Netvrdí-li žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho magistrát omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34.)
37. Námitku, že z popisu aplikovaných zákonů není možné zjistit, o jakou časovou verzi daných zákonů se jedná, shledal soud nedůvodnou. Je standardní metodou v právních profesích specifikovat znění zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ či „v platném znění“. Žalobce ostatně nenamítal, že byl v dané věci aplikován neúčinný zákon. Jedná se tak o námitku v teoretické rovině, bez dopadů na nyní projednávanou věc. Zároveň soud konstatuje, že ke spáchání přestupku došlo dne 14. 3. 2016 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 6. 2017, přičemž aplikovaná ustanovení § 18 odst. 3, § 125c odst. 1 písm. f bod 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu nedošla během trvání správního řízení, konkrétně v období od 20. 2. 2016 do 30. 6. 2017, změn. Žalovaný se tudíž nemohl zabývat otázkou, zda je novější právní úprava pro žalobce příznivější.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nutno dodat, že žalobce ani nenamítal, že by mělo být aplikováno některé konkrétní později účinné znění zákonů, jedná se opět o námitku hypotetické povahy.

38. Soud uvádí k námitce rozporného určení směru jízdy žalobce dle úředního záznamu a oznámení přestupku (z Drážďan do Prahy) a podle záznamu o přestupku a podle výroku (na Teplice), že se nejedná o rozporuplné (opačné) určení směru jízdy žalobce, nýbrž o směr totožný, jenž byl určen za pomoci jiných měst.
39. K námitce, že v době spáchání přestupku došlo ke snížení nejvyšší povolené rychlosti ze 130 km/h na 110 km/h na silnicích pro motorová vozidla, ale nedošlo již v daném úseku k přeznačení, soud uvádí, že ke snížení nejvyšší povolené rychlosti na silnicích pro motorová vozidla ze 130 km/h na 110 km/h došlo změnou znění § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu nabytím účinnosti zákona č. 268/2015 Sb. dne 31. 12. 2015. Žádného přeznačování silnic pro motorová vozidla nebylo ke snížení rychlosti na silnicích pro motorová vozidla zapotřebí. Žalobce ostatně neuvedl, které konkrétní značení jej uvedlo v omyl. Soud shledal tuto námitku neopodstatněnou.
40. Soud neshledal opodstatněnou námitku, že úvaha správního orgánu o tom, že podle informací Ministerstva dopravy je nutné od naměřené rychlosti odečíst 3 %, je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán neuvedl podklad k této úvaze a ani jej neprovedl jako důkaz. Měření rychlosti vozidel, jež zahrnuje i odečet odchylky měření, provedli rovněž příslušníci Policie České republiky, jakožto profesionálové způsobilí k měření rychlosti ze zákona, jak je patrné z úředního záznamu a oznámení přestupku, ježto byly podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Bylo tudíž nadbytečné provádět další důkazní prostředek, který by pouze duplikoval zjištění naměřené rychlosti Policií České republiky po odečtu odchylky měření.
41. Soud k ničím nedoloženému tvrzení právního zástupce žalobce o tom, že policisté, kteří měřili žalobci rychlost, nebyli při měření v uniformě, a proto nebyli oprávněni rychlost měřit, konstatuje, že se jedná o žalobní bod uplatněný po lhůtě uvedené v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., tedy opožděně.
42. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
43. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
44. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. července 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)